

Professoren mente, at Aarsagen til, at der for 25 Aar siden var bedre Lærere end nu, var, at kun Statsseminarierne uddannede dem; man kunde vælge og vrage Eleverne. Det blev altsaa de begavede og virkelige Personligheder, der blev Lærere, og saaledes maatte det være. Men med Friseminarierne var det blevet saaledes, at enhver fra Gaden kunde gaa ind og læse til Eksamen. Der maatte lægges Baand, og der kunde lægges et Baand, som ikke vilde skære. Der maatte virkelige Anstalter for Lærere, hvor de kunde faa den rette Øvelse i praktisk og være flere Aar, at de kunde modnes; men nu havde man drevet det saa vidt, at man var sunket ned til at læse i ca. 14 Dage til Skolelærereksamen, og Staten kunde ikke vedblive at tage imod en Ladning uforberedte Mennesker som Lærere. Der hører baade en Almendannelse og en Fagdannelse til, og dertil kræves en særlig Læreruddannelse i pædagogisk og praktisk Færdighed. Selv om man er født Geni, kan man dog ikke gøre sin Gerning uden Indsigt. Den videnskabelige Pædagogik giver Kendskab; man kan ikke kalde Pædagogik kristelig, lige saa lidt som Matematik. Professoren holdt stærkt paa Øvelsesskoler ved Seminarierne og mente, det var en hel Misforstaaelse, at Statsseminarierne laa i ensomme Kroge i Landet, Frygten for at sende de unge Mennesker til Hovedstaden var ugrundet; hvorfor da sende de unge Studenter til Universitetet? Hr. Kroman havde ikke noget imod, at Seminarielærerne selv blev Eksaminatorer og Eksamenskommissionens Censorer. Han vilde have den Fordring ændret, at Kvinder skulde være 21 Aar, og de unge Mænd kun 18 Aar; Alderen maatte være ens, lige som han ikke ønskede, at Lærerinderne ved deres Uddannelse narredes fra tre saa vigtige Fag som Matematik, Gymnastik og Fysik.

Hr. Kromann tog stormende Bifald fra Tilhørerne; men at de langt fra alle var enige med ham, viste Diskussionen. Mærkeligt nok var der en hel Del, der tog Bifald paa Fraser og Udenomstale. Det var kendeligt, at Eksamenskomiteen havde Fjender for det store Mandefald ved Eksamensbordet. En modig Mand var der i Diskussionen, og det var Skolebestyrer Axel Plenge. Rigtig nok blev han kaldt til Orden af Ordstyreren, som den, der gik uden om Sagen; det kunde vi ikke se; thi da der var talt om Aarsagen til, at Lærerstanden var bleven ringere i de sidste Aars Uddannelse, saa pegede Axel Plenge paa, at Grunden var den, at den videnskabelige Pædagogik var indført, og dog vedblev Skolerne at være Kirkeskoler. Skolen maa skilles fra Kirken.

Den lange Diskussion med de mange Talere trættede efterhaanden Forsamlingen, og man raabte energisk paa Afslutning og Professor Kromann; han vilde man endnu høre. Professoren kom da frem og bragte igen Stemning med sig, han ønskede, at der skulde vedtages en Resolution. Det var saa sjældent, at Publikum kunde komme til at tale med; han ønskede Tilslutning til det af Ministeriet i sidste Samling forelagte Forslag. Denne fik han med overvældende Majoritet og et „Leve“.

Folk styrtede nu ud for at høre de mærkelige gamle Lurer, som med et oplysende Foredrag af Professor Hammerik blev foreviste i Prinsens Palæ. Derefter blev der fra Taget blæst i dem af Nutidens

Musikere. Et Øjeblik fantaserede man sig tilbage til Kong Salomons Dage.

(Fortsættes.)

Kvindelig Fremskridtsforening.

Den 28. Avgust slutter Kvindelig Fremskridtsforening sine Sommermøder paa Vordrofflund med gratis Bal for Medlemmer med Bekendte. — Den første Mandag i September begynder Foreningen sine ordinære Medlemsmøder. Lokalet vil da blive Vester-gade 9, 1. Sal, i Højskolesamfundets Lokaler, som ligger bekvemt og har en passende Størrelse til Medlemsmøder. Større Møder samt selskabelige Sammenkomster vil derimod blive afholdte i den store Sal, Østergade 15.

Vi beder vore Medlemmer nu, da Efter-aaret nærmer sig, at gøre Venner og Bekendte opmærksomme paa Kvindelig Fremskridtsforenings Virksomhed, at Vintermøderne kan blive talrigt besøgte og at flere og flere kan vinde Forstaaelse af Kvindesagen.

Kvindelig Fremskridtsforening er den eneste Kvindesagsforening, hvis Formaal det er at oplyse om sociale og politiske Spørgsmaal; saa ingen Forening byder som den sine Medlemmer Oplysning om aktuelle Spørgsmaal. — Der burde derfor ikke være én Kvinde, som interesserede sig for at følge med i politiske eller sociale Emner, uden at hun var Medlem. Foreninger som Fagforeninger, Valgretsforeningen og andre har deres specielle Formaal at virke for, men Kvindelig Fremskridtsforening giver sine Medlemmer Lejlighed til at høre og udtale sig om forskellige Emner, og da enhver Anskuelse vil blive hørt og de forhandlede Emner belyste fra forskellig Side, saa vil enhver derved lettere danne sig en selvstændig Mening, og det er sikkert dette, Kvinderne har Brug for, om de skal blive i Stand til at arbejde for Stemmeretten eller andre sociale Fremskridt.

Foreningen, som afholder Møde hver Mandag og tillige byder paa Selskabelighed og kunstnerisk Oplæsning, koster kun i aarligt Kontingent for Medlemmer 2 Kr. Indmeldelser modtages hos Formanden, Fru Johanne Meyer, Naboløs 4. Bestyrelsen.

Fra Kongressernes By.

Den 19. Juli 1893.

Det gaar videre med Kongres paa Kongres. For Øjeblikket finder en af de mest interessante, den for Opdragelse og Undervisning, Sted. Heldigt er det, at Danmark gennem Sommeren har „Dansk Kvinde-samfund“s Formand, Frk. Kristine Frederiksen, blivende herovre. Ved de store Skolekongresser vilde ingen dygtigere kunne repræsentere vort Land, og hendes Stilling som Sekretær i „The International Council of Women“ giver hende særlig Betydning for de amerikanske Kvinder.

Der pyntes nu op i den Afdeling i „Manufactory Hall“, der er indrømmet Fredskongressen.

Tidsskrifter angaaende Fredssagen, Bøger, Billeder paa Væggene af Kvinder og Mænd, der har arbejdet for denne Sag. Der er allerede kommet flere Flag. Smukkest er det store, skjoldformede, som Kvin-

dernes Temperance-Forening gav, et Flag til 50 Dollars. Derefter er det Flag, som den danske Fredsforening har givet, det smukkeste. Det er af den fineste Bannersilke og vakte stor Beundring.

Kongressen begynder den 2. August, og mange Berømtheder, hvis Navne er knyttede til denne vigtige Sag, ventes i den Anledning til Chicago. Nico Beck-Meyer.

Krigsmoralen i Politik.

Under det Fredsmøde, som skal afholdes ved Chikagoudstillingen, var Bjørnstjerne Bjørnson udset til at holde en af Talerne. Bjørnson har imidlertid til vedkommende Komiteformand sendt følgende Brev, som han har offentliggjort i „Vor Tid“:

„Hr. Benjamin F. Trueblood!

Jeg beklager meget ikke at kunne samles med Fredsmødets Medlemmer.

Men idet jeg sender min ærbødige Hilsen, beder jeg om at faa mindet om, at Politik er Krigens Datter, og deraf kommer det vel, at endog vor indre Politik i Partikampen bruger Krigens Moral og saa mange af dens Midler, som Lov og Polititsteder.

Jeg holder enhver Fredsven for skyldig til først og fremmest at modarbejde Krigens Moral i vore indre Kampe. Politik bør være vor højeste Form for Næstekærlighed, og den politiske Forhandling bør præges deraf.

Sindenes arvede Trang til at sætte enhver Strid paa Spidsen, og til at bruge hvilke som helst Midler, bare de fører til Sejr, den er det, som maa gøres om til en Kraft for at naa det mest mulige paa den bedst mulige Maade.

Kan vi slukke den Hadets og Sejrsbrunstens Vildskab, som raser i vore indre Kampe, saa vinder vi — men heller ikke før — den Overtalelsens Magt, der slukker Krigen.

I Ærbødhed

Bjørnstjerne Bjørnson.

Lidt om Børns og unges Morskabslæsning af et Foredrag.

(Fortsat.)

Med Hensyn til at ville belæres er Pige-barnets Trang i Almindelighed mindre end Drengens. Man behøver f. Eks. blot i en Sporvogn at lægge Mærke til Smaabørn. Den lille Dreng plejer at stille sig saa nær som muligt hen til det Vindue, der vender ud mod Kusk og Heste. Han iagttager dem med største Interesse, vender sig stadigt om til de Ældre for at rette Spørgsmaal til dem om Vognens Bestemmelse o. s. v. Den lille Pige derimod sidder rolig ved Siden af Moderen og interesserer sig i det højeste for at faa fat i de brugte Billetter. Hun har sin pæne Kjole paa, der er Skind paa hendes Kaabe, og de nye Knappestøvler er blanke — alt det beskæftiger og fylder hende. Har hun en Dukke med, saa er det den, der fuldt optager hende. Hvad der i det hele taget ødsles paa Dukker af Tanker, Omhu og Kærlighed, kunde udnyttes bedre. Betragter man dem som et Slags Etuder i Moderkærlighed, har de maaske nogen Betydning, men det vilde være heldigere at overføre al denne Omhu paa et levende Væ-